Όσιος Νικόλαος «ὁ ἀπὸ στρατιωτῶν» και διήγησις ωφέλιμος

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: http://www.saint.gr/3226/saint.aspx για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: N/A
Δημιουργία εγγράφου: 09/11/2026 10:53:12

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 24 Δεκεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: N/A

Βιογραφία

Κανών πρόκειται σωφρονούσιν εν βίω,
Ο Νικολάου σωφρονέστατος βίος.

Αυτός ο Άγιος ήταν στρατιώτης και πήρε μέρος στον πόλεμο κατά των Βουλγάρων, επί Νικηφόρου του Λογοθέτου (802 - 811 μ.Χ.).

Σε μια οδοιπορία διανυκτέρευσε σε ένα ξενοδοχείο. Τη νύχτα όμως, η κόρη του ξενοδόχου τον επιτέθηκε με αμαρτωλές προθέσεις. Αλλά ο Νικόλαος συγκρατήθηκε και δεν μόλυνε το σώμα του από την αισχρή πράξη, στην οποία τον καλούσε και τον ερέθιζε η πονηρή κόρη. Τότε αξιώθηκε νυκτερινής οπτασίας, που επιβράβευσε την αγνότητά του. Όταν επέστρεψε από τον πόλεμο σώος και αβλαβής, αποσύρθηκε σε κάποια Μονή, όπου έγινε μοναχός. Και αφού έζησε ζωή οσία, πέθανε ειρηνικά.

Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης γράφει αναλυτικότερα:

«Ούτος ο εν Αγίοις Πατήρ ημών Νικόλαος έγινε στρατιώτης κατά τους χρόνους Νικηφόρου του βασιλέως, του Πατρικίου και Σταυρακίου επικαλουμένου, εν έτει ωβ΄ [802]. Και όταν εκείνος εσύναξε στρατεύματα διά να πολεμήση τους Βουλγάρους, τότε και αυτός ευγήκε μαζί με το στράτευμα. Και διαπερνώντας από ένα τόπον, επειδή ήτον βράδυ, έμεινεν εις ένα πανδοχείον, ήγουν χάνι. Και αφ' ου εδείπνησε μαζί με τον πανδοχέα, έκαμε την προσευχήν του και επλαγίασε διά να κοιμηθή. Κατά δε τας έξ, ή και επτά ώρας της νυκτός, η θυγάτηρ του πανδοχέως τρωθείσα από σατανικόν έρωτα, επήγεν εκεί, όπου εκοιμάτο ο Όσιος, και τον εκέντησε, τραβίζουσα αυτόν εις αισχράν μίξιν. Ο δε Άγιος είπε προς αυτήν. Παύσαι, ω γύναι, από τον σατανικόν και άθεσμον έρωτα. Και μη θελήσης και εσύ να μολύνης την παρθενίαν σου, και εμένα τον ταλαίπωρον να καταβιβάσης εις του Άδου το πέταυρον. Εκείνη δε ανεχώρησε μεν προς ολίγον. Αλλά πάλιν μετά ολίγην ώραν, επήγε και ενώχλει τον δίκαιον. Ο δε Όσιος απέβαλεν αυτήν και το δεύτερον, ελέγξας και επιτιμήσας αυτήν δυνατά. Εκείνη δε πάλιν ανεχώρησε, και πάλιν εγύρισε, μεθυσμένη ούσα από τον έρωτα.

Τότε ο Άγιος λέγει προς αυτήν. Ταλαίπωρε και γεμάτη από κάθε αδιαντροπίαν, δεν βλέπεις πως οι δαίμονες σε ταράττουσιν, ίνα και την παρθενίαν σου φθείρωσι, και την ψυχήν σου κολάσωσι; και ακολούθως ποιήσωσί σε εις όλους τους ανθρώπους γέλωτα και όνειδος; Δεν βλέπεις, πως και εγώ ο ελάχιστος πηγαίνω εις έθνη βάρβαρα, και εις πόλεμον και αιματοχυσίαν, με του Θεού την βοήθειαν; Πώς λοιπόν να μολύνω την σάρκα μου, εις καιρόν οπού πηγαίνω εις πόλεμον; Ταύτα και άλλα όμοια επιπληκτικά λόγια ειπών ο δίκαιος προς την γυναίκα, και αποβαλών αυτήν, εσηκώθη επάνω. Και αφ' ου έκαμε την προσευχήν του, επήγεν εις την προκειμένην υπηρεσίαν του. Την δε ερχομένην νύκτα, καθώς εκοιμήθη, βλέπει πως εστέκετο εις ένα υψηλόν και περίοπτον τόπον. Κοντά του δε, βλέπει πως εκάθητο ένας κριτής, όστις είχε το δεξιόν του ποδάρι βαλμένον επάνω εις το αριστερόν, και έλεγε προς αυτόν. Βλέπεις τα στρατεύματα του ενός μέρους των Ρωμαίων, και του άλλου μέρους των Βουλγάρων; Ο δε Νικόλαος απεκρίνατο. Ναι Κύριε, βλέπω, ότι οι Ρωμαίοι συγκόπτουσι και νικώσι τους Βουλγάρους. Τότε ο φαινόμενος λέγει προς τον δίκαιον. Βλέπε εις εμέ. Ο δε επιστρέψας τους οφθαλμούς του προς αυτόν, είδεν οπού, το μεν δεξιόν του ποδάρι, είχεν επάνω, εις την γην. Το δε αριστερόν, είχεν επάνω εις το δεξιόν. Έπειτα γυρίσας τους οφθαλμούς του εις τα στρατεύματα, βλέπει, πως οι εχθροί Βούλγαροι κατέκοπτον τους Ρωμαίους.

Αφ’ ου δε έπαυσεν η συγκοπή και ο πόλεμος, λέγει ο φαινόμενος κριτής προς τον δίκαιον. Στοχάσου καλά τους τόπους των φονευθέντων σωμάτων, και λέγε μοι τι βλέπεις. Ο δε Νικόλαος στοχασθείς καλώς, είδεν όλην την γην εκείνην γεμάτην από νεκρά σώματα των φονευθέντων Ρωμαίων. Αναμεταξύ δε αυτών, βλέπει και ένα τόπον πράσινον και ωραίον διάστημα έχοντα έως μιάς κλίνης ενός ανθρώπου. Τότε ο φαινόμενος φοβερός είπεν εις τον στρατιώτην Νικόλαον. Και τίνος λογιάζεις να ήναι η μία κλίνη εκείνη; Ο δε Νικόλαος απεκρίθη. Ιδιώτης και αμαθής είμαι, αυθέντα μου, και δεν ηξεύρω. Λέγει προς αυτόν πάλιν εκείνος ο φοβερός. Η μία κλίνη οπού βλέπεις, είναι εδική σου. Και εις αυτήν έμελλες να πέσης και συ, μαζί με τους άλλους φονευθέντας συστρατιώτας σου. Επειδή δε κατά την περασμένην νύκτα, απετίναξας επιτηδείως, και ενίκησας τον τρίπλοκον όφιν, ήγουν την γυναίκα, οπού σε επολέμησε τρεις φοραίς, παρακινώντας σε εις αισχράν μίξιν, διά τούτο εσύ ο ίδιος ελύτρωσες τον εαυτόν σου από την συγκοπήν ταύτην και τον θάνατον, και έσωσας την ψυχήν σου μαζί και το σώμα σου. Λοιπόν ουδέ φυσικός θάνατος θέλει σε κυριεύσει, ανίσως με δουλεύσης γνησίως.

Ταύτα θεασάμενος ο δίκαιος, και γενόμενος έμφοβος, εξύπνισε. Και σηκωθείς από την κλίνην του, επροσευχήθη. Γυρίσας δε οπίσω μιάς ημέρας τόπον, ανέβη εις ένα βουνόν, και εκεί επροσηύχετο μετά ησυχίας προς τον Θεόν, διά το Ρωμαϊκόν στράτευμα. Επειδή δε ο βασιλεύς επήγεν εις τας κλεισούρας της Βουλγαρίας, ανέβηκαν και οι Βούλγαροι εις το βουνόν, αφήσαντες εις φύλαξιν του τόπου, δεκαπέντε χιλιάδας στράτευμα, ή και περισσότερόν τι, ή και ολιγώτερον, τους οποίους οι Ρωμαίοι κατέσφαξαν. Όθεν υπερηφανευθέντες διά την νίκην αυτήν, αμέλησαν. Και λοιπόν εις ένα καιρόν, οπού όλοι οι Ρωμαίοι αμερίμνως και αφυλάκτως εκοιμώντο, ήλθον την νύκτα κατ’ επάνω των οι Βούλγαροι, και όλους σχεδόν, μαζί με τον βασιλέα Νικηφόρον, τους επέρασαν εν στόματι μαχαίρας. Τότε ο δίκαιος Νικόλαος ενθυμηθείς την οπτασίαν οπού είδεν, ευχαρίστησε τω Θεώ, και εγύρισεν οπίσω κλαίων και οδυρόμενος. Έπειτα πηγαίνωντας εις ένα Μοναστήριον, έλαβε το αγγελικόν σχήμα των Μοναχών. Και δουλεύσας γνησίως εις τον Θεόν χρόνους αρκετούς, έγινε διακριτικώτατος και μέγας Πατήρ».